

Universiteit
Leiden

The Netherlands

Moving with care: challenges and opportunities for supporting patient safety in ward nurses

Tresfon, J.A.S.

Citation

Tresfon, J. A. S. (2025, June 20). *Moving with care: challenges and opportunities for supporting patient safety in ward nurses*. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/4250185>

Version: Publisher's Version

License: [Licence agreement concerning inclusion of doctoral thesis in the Institutional Repository of the University of Leiden](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/4250185>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Curriculum Vitae

Jacob Adriaan Sjang (Jaco) Tresfon was born on the 1st of August in Utrecht, the Netherlands. After completing secondary school at Het Nieuwe Lyceum in Bilthoven 2012, he lived and worked as kitchen manager at a Beach Hotel in Cumbuco, Brasil. After his return to the Netherlands in 2013, he started studying Psychology at the University of Leiden. In 2016 co-founded UniPartners Leiden, a non-profit academic consultancy agency run by students. During the spring semester in 2017, he took bachelor courses in health, lifestyle and culture at Lund University, Sweden. During his time in Lund, his interest in safety science started to grow and upon his return in the summer of 2017, he started the masters' specialization Applied Cognitive Psychology at Leiden University.

Throughout his masters', Jaco emphasized the topic of safety, while also developing an interest in human-computer interaction design as a UX/Usability Consultant for Leiden University. After a Human Factors internship at Rijkswaterstaat, modelling the mental workload of road traffic controllers, he wrote his thesis "Jumping to Conclusion - How locus of control differences between management levels affect blame culture" about relationships in multi-level perceptions of incident reporting and Just Culture in financial and healthcare institutions.

In 2020, Jaco started as a PhD candidate at the Department of Quality and Patient Safety of Leiden University Medical Centre, under the supervision of Prof. dr. J.F. Hamming. At first unfamiliar with qualitative research, anthropology and action research, he took several courses in qualitative- and action research, while intensively networking with other qualitative oriented researchers in the biomedical and health sciences. From 2021 to 2023, he was a board member of the Platform Qualitative Research at Leiden University Medical Centre and became member of the Context Network in qualitative methodology. Between 2021 to 2023, Jaco was part-time methodological advisor for research initiatives 'Nurses Know Better' and 'Future Surgeon' at Groene Hart Ziekenhuis in Gouda, the Netherlands. From 2021 to 2024, he acted as part-time researcher at the Erasmus School of Health Policy and Management in Rotterdam, the Netherlands.

In 2022, Jaco presented at the Kwalon-Context Network conference 'Citizen Science' at the University of Amsterdam and the Safety Matters Conference and Valkhof Lecture of Radboud University Medical Centre, the Netherlands. In 2023, he was invited to present to an audience of quality advisors and managers for the national patient safety program "Tijd voor Verbinding" and became ambassador of the program. In 2022 and 2024, Jaco presented his work at the Resilient Healthcare Society Summer Meeting in Jönköping, Sweden and Stavanger, Norway respectively.

In 2024, Jaco obtained his University Teaching Qualification at Leiden University Medical Centre. As of May 2024, Jaco is working as a lecturer in ethics and safety in healthcare at the 'Centre for Safety in Healthcare' at the Safety Science Section of the faculty of Technology, Policy and Management of the Technical University Delft, the Netherlands.

Dankwoord

Vele promovendi voor- en na mij zullen hun promotietraject beschrijven als een reis. Zelf omschrijf ik promoveren liever als groei. Je verkent verschillende paden, neemt soms een verkeerde afslag. Waar de ene deur dichtvalt, zwaait een ander open. Je leert om zo nu en dan een stap terug te nemen. Langs de route van onzekerheid, onwetendheid en radicale twijfel, transformeer je van nieuwsgierig en kritisch student tot zelfstandig onderzoeker. Dit lijkt weliswaar op een reis, maar groei is toepasselijker. Waarom?

Groei maak je nooit alleen door. Neem nu een bloemplant. Bloemplanten hebben water, zonlicht, vruchtbare grond, tijd en aandacht nodig om te groeien. Alleen zo kan de bloem tot wasdom komen. Tijdens mijn promotietraject hebben velen, intentioneel of per ongeluk, op eenzelfde manier bijgedragen. Zodat ik, kon uitgroeien tot volwaardig wetenschapper. Zij, hebben hun licht op mij laten schijnen. Literaire voeding geboden wanneer nodig. Soms, de grond onder mijn rotsvaste aannames weggeslagen. Maar vooral: zorgvuldige aandacht en tijd gegeven om mij te laten groeien. Deze woorden van dankbaarheid zijn aan jullie gericht. Hopelijk doen ze voldoende recht aan ieders unieke bijdrage.

Jaap, ik wil je bedanken voor je geruststellende aanmoedigingen, aanstekelijke enthousiasme voor veiligheid in de zorg en je onverstoorde interesse in de mens in het wit. Door jou heb ik mogen proeven aan de pragmatiek van de chirurgie, gecombineerd met de bedachtzaamheid van de academie – ik hebt het ervaren als een voorrecht.

Anja, samen met jou heb ik de verpleegkunde mogen leren verkennen - jouw geduld en zorgzaamheid waren van onschatbare waarde in het doorgronden van de beroepsgroep. Ik kijk met veel plezier en waardering terug op onze gesprekken over kwaliteit, veiligheid en academisering in de verpleegkunde, het ziekenhuis en de zorg in het algemeen.

Kirsten, dankzij jou ben ik een kwalitatief onderzoeker, antropoloog en actie onderzoeker geworden. Een onvoorziene transformatie, die als jonge psycholoog onvoorstelbaar was en mij voor het leven heeft getekend - zonder jou was dit proefschrift nooit geworden wat het nu is.

Daarnaast bedank ik alle collega's die de afgelopen jaren op mijn pad zijn gekomen. De (kwalitatief) onderzoekers van de PHEG, ESHPM en het PKO, waar ik de passie voor methodologie en epistemologie mee kon delen (in het bijzonder Fia en Tom).

Alle DKP'ers, specifiek de vrijdagclub voor het *galgjewoordvande week*. De Zorg en Bestuurders, waar ik de snijvlakken van disciplines, concepten en borrels op het plein mee heb mogen verkennen. Roel en David, omdat een positief mensbeeld meer gaat over hoe je te werk gaat, dan wat je uiteindelijk doet. Floortje, Joris en Vincent, omdat per generatie herontdekt wordt dat we eigenlijk veel gemeen hebben. Susette en Heleen, omdat delen en voelen alleen kan in verbinding.

Ik wil ook stil staan bij alle zorgprofessionals en hun leidinggevendenden die ik in de afgelopen vijf jaar ben tegengekomen. Het was een voorrecht om jullie wereld te mogen betreden, toe te mogen kijken hoe ernstig verzwakte mensen (ofwel *patiënten*) hun vertrouwen in jullie handen legden. Maar in het bijzonder de verpleegkundigen: de wereld kan niet zonder jullie en ik hoop vurig dat jullie met passie het beroep zullen blijven uitvoeren en vormgeven. Daarbij kunnen de neuro's van J11 niet vergeten worden. Ik heb met jullie gelachen en gehuild, momenten van euforie, frustratie, troost en verdriet mee mogen maken. Het ga jullie goed.

Rest mij om een aantal mensen in het bijzonder te bedanken. Ten eerste mijn paranimfen, Babette en Scato, die het op wisten te brengen om jarenlang mijn gezever over complexiteit en veiligheid aan te horen. In de zwaardere en lichtere tijden voorzagen jullie mij altijd van een luisterend oor en probeerden ondanks afstand tot de materie mijn worstelingen te begrijpen. Ook wanneer ik het op persoonlijk vlak even niet meer overzag, waren jullie er voor me. Ik zal het nooit vergeten.

Haagsche en Amsterdamse vrienden, Luca, Sjon, Wouter, Thijs, Margot, Amber, Sophie, Julian, Cindy, Maarten, Nout, Max, Claire, Gilles, Jur, Duco, Maurits en alle anderen die ik nu vergeet. De momenten van vertier met jullie, zij het in een huis aan de Pyraneeën, zij het op een boot op de Amstel of wandelend naar een terras om de hoek: het zorgde voor een glimlach en de broodnodige afleiding terwijl ik mijn groeistuipeu doormaakte. Alle neven en nichten, ooms en tantes en overige familieleden, zo nu en dan geïnteresseerd of eigen ervaringen delend: veel dank.

Tot slot bedank ik mijn ouders, Ad en Marianne. Voor hun aanhoudende steun en vertrouwen in een goede afloop, zo nu en dan verpakt in een spontane bezorgde uitbarsting 'of het ooit wel afkomt'. Ik heb van jullie geleerd dat je vrienden altijd om hulp mag vragen in tijden van onzekerheid en tegenspoed. Ik zal mijzelf, en iedereen om mij heen, er blijvend aan proberen te herinneren.

